

מה נשתנה הלילה הזה?

כתבה : מיכל אוסטרובסקי, שבט ארבל - הנהגת החוף

ערב פסח. הערב שנדמה כאילו היה הערב הכי ארוך בשנה. "אתה מתכנן ללמוד?", "אולי תמצא דירה?" הם לא הבינו אותו. עבודה? לימודים? הם סתם עקרונות קפיטליסטיים שנוצרו כדי לשעבד את בני האדם לעבודות משרד בנאליות ולתשלומי מיסים. חיינו כללו טיולים ומסיבות, הכל על חשבון ההורים והוא דווקא שמח שהשנה החג יצא ככה. סבא וסבתא של איתן לא יהיו שם כדי לספר לו שהנכדה של דבורה התקבלה לטכניון, או שהנין של יעקב רופא. לאבא של איתן התחיל להימאס מאורח חייו, אבל את אמא שלו הוא המשיך לסובב על האצבע. "טוב, אפשר לאכול", שאלה אמא של איתן. הם התגוררו בבית גדול ויפה. לשני הוריו הייתה השכלה אקדמאית ועבודה טובה. "נתערב שאני אמצא את האפיקומן השנה?" שאלה אחותו. "נראה לך שאכפת לי?", הוא ענה בזלזול. הוא דחף את המרור הרחק ממנו. בנוסף להכל הוא היה גם ברוך בנוגע לאוכל. "איתן, יש משהו שאנחנו צריכים לומר לך", אמר אבא של איתן בסמכותיות. "נו?" השיב איתן. "החלטנו... שאם לא תמצא עבודה תוך שלושה חודשים, אנחנו ניאלץ להפסיק לממן אותך." איתן פרץ בצחוק, אך הוריו שמרו על הבעת פנים רצינית. "ונצטרך גם לנשל אותך מהירושה", הוסיפה אימו. "אתם לא רציניים!?" אמר איתן בכעס. "רציניים לגמרי. זה כבר עבר כל גבול!" אמרה אימו. "אתם מעצבנים ואני יוצא החוצה", אמר איתן ונעמד. "יש עוצר בחוף!" הזכיר אביו. "טוב, אז... אז... אני יוצא למרפסת!" קבע איתן בכעס ולקח איתו כוס יין. בחוף היה נעים, כיאה לעונה. "הכל בסדר? שמעתי צעקות", נשמע קול זר מהמרפסת שליד. "כן. מי את?" שאל איתן. "עברתי לפה לפני שבועיים, אבל בגלל כל המצב...", אמרה האישה הצעירה מהמרפסת השכנה. "לא ידעתי שמשכירים את הבית לידנו", אמר איתן בפליאה. "אני לא שוכרת אותו" אמרה, "קניתי אותו." איתן גיחך. "את? לקנות בית? את נראית בת עשרים", השיב בזלזול. "ושלוש, עשרים ושלוש והתחלתי לעבוד בגיל מאוד צעיר", הסבירה. "אז את סוג של גאונה? סיימת תיכון בגיל 8 או משהו?", שאל. "מה?! לא! אפילו לא למדתי באוניברסיטה", צחקה. "אז... איך?", הוא שאל בסקרנות. "הספר שכתבתי בתיכון הפך לרב מכר עולמי וכך גם שני ספרי המשך", לחשה. "אה, אני לא ממש קורא", השיב. "גם אם היית קורא, הוא מפורסם תחת שם עט" ענתה, "רגע... אז מה בעצם קרה שם, אם אפשר לשאול?". "ההורים שלי מאיימים לנשל אותי מהירושה כי אני לא עושה כלום עם החיים שלי. בניגוד אלייך, לא כתבתי רבי מכר בתיכון", אמר. "מה כן עשית בתור ילד?", שאלה. "הייתי בצופים, אבל בכיתה ח' הפסקתי", אמר ושתה את היין שלקח איתו. "כמה כבר שתית?", שאלה בדאגה. "זו הכוס החמישית...", אמר במבוכה. "תביא לי את זה", היא אמרה ולקחה את הכוס ושפכה אותה לאדנית. "זה לא טוב בשבילך! אולי במקום לשתות כל היום תתחיל לחשוב איך עושים לימונדה מהלימון הזה, אתה צריך קצת טעם בחיים!" אמרה. "לחיים שלי יש טעם של מצה", אמר בניסיון להצחיק. "גם אני הייתי בצופים. אני חושבת שזה עזר לי לבנות את מוסר העבודה שלי. ההתנדבות, האחריות. אז מה אתה כן אוהב לעשות?", שאלה. "אני אוהב... לטייל. תמיד רציתי להדריך טיולים", אמר. "דוד שלי עובד בחברה שמארגנת טיולים, אולי אני אנסה לסדר לך ראיון עבודה... לילה טוב, איתן", אמרה והלכה. "רגע, איך קוראים ל... הוא ניסה לשאול, אבל היא כבר נכנסה פנימה. "מחר" חשב לעצמו. "ותתנצל בפני ההורים שלך!" הוא הספיק לשמוע אותה מוסיפה.